

ת"פ 2799/11/14 - מדינת ישראל נגד י ש

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 2799-11-14 מדינת ישראל נ' ש
בפני כבוד השופטת ג'ויה סקפה שפירא

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

י ש

הנאשם

ב"כ המאשימה: עו"ד שרית דרור, עו"ד איהאב חלבי

ב"כ הנאשם: עו"ד טליה רם

הכרעת דין

כללי

1. הנאשם מואשם בעבירת תקיפה הגורמת חבלה של ממש לבת זוג לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין התשל"ז-1977.

2. על פי המיוחס בכתב האישום, ביום 11.11.13, סמוך לחצות, בביתם של הנאשם ואשתו, א ש (להלן: "א'") התגלע עימות בין השניים, על רקע חשדה של א', כי הנאשם מתכתב עם בחורות באמצעות הטלפון הנייד שלו. במסגרת זו הסתגרה האישה עם הטלפון הנייד של הנאשם בחדר השירותים. במהלך העימות גרר הנאשם את אשתו מרגליה למטבח, שפך עליה כוס נס קפה ומים, היכה באגרופיו בפניה, בעט בה והמשיך במעשיו עד שבתם של השניים יצאה לסלון והחלה לצעוק. בתגובה למעשיו של הנאשם, א' ניסתה להתחמק מאחיזתו בכל דרך ובכלל זה דחיפות, שריטות ונשיכה בידו ובגבו. כתוצאה ממעשיו של הנאשם נחבלה א' בפרצופה ונגרמו לה המטומה ונפיחות סביב העין. בהמשך ננעלו א' ובתה בחדר הבת, עד להגעת אחיותיה של א' לבית, בבוקר שלמחרת.

3. הנאשם כפר באישום אך הודה, כי היה במקום. ב"כ הנאשם חזרה על טענות מקדמיות שהועלו טרם מתן התשובה לאישום, ולפיהן בתיק זה ישנה אכיפה בררנית הנובעת מהעובדה שאשתו לא הועמדה לדין הגם שתקפה ונשכה את הנאשם וכן בשל כך שנגד א' עצמה הוגש בעבר כתב אישום בגין אלימות כלפי הנאשם, ועל כן היה על

החוקרים להפנות את המקרה לטיפול בלשכת הרווחה. עוד נטען להגנה מן הצדק, בשל כך שא' לא הייתה מעוניינת למסור תלונה נגד הנאשם ודבריה הוקלטו שלא בידיעה.

4. מטעם המאשימה העידו א', אשת הנאשם, בתם, א', השוטרת עידית לוי שחקרה את האירוע, ה', אחות של א' והשוטרים זיו אורדני וחסן ענתיר והוגשו שלוש הודעות שנגבו מא' במשטרה, הקלטת חקירתה ותמלול ההקלטה, תמונות של החבלות על פניה ועל גופו של הנאשם, הודעת הנאשם, הודעתה של א' במשטרה, מזכרים ודו"חות פעולה שערכו השוטרים.

מטעם ההגנה העיד הנאשם עצמו והוגשו הערכות המסוכנות שנערכו על ידי המשטרה לנאשם ולא', הקלטות של שתי שיחות בין הנאשם לא' ותמלילן, תכתובת מסרונים בין הנאשם לא', דו"ח המעצר של א', מסמכים רפואיים הנוגעים לנאשם, מזכרים שערכה החוקרת עידית לוי, פרוטוקול הדיון בערר המדינה על שחרורו של הנאשם ממעצר בשלב החקירה, תמונות של האזור בדירה בו התרחש האירוע ושל החבלות על גופו של הנאשם.

הראיות

5. א' תיארה בעדותה, כי היא והנאשם מוסיפים לחיות יחד עד היום. בעדותה בחקירה ראשית אמרה כי בשעות הערב של יום 11.11.13 היא והנאשם היו בבית והתווכחו. היא כעסה עליו בשל דבר שראתה בטלפון שלו והגיבה באלימות. היא הסתגרה בשירותים עם מכשיר הטלפון. כשיצאה מהשירותים התפתח מאבק על הטלפון שכלל אלימות הדדית, אך אמרה כי הנאשם החזיק אותה וניסה להרגיע אותה. לאחר שרוענן זכורנה אישרה, כי הנאשם גרר אותה עם רגליה למטבח ושפך עליה מים קרים כדי להרגיעה, ואמרה כי אינה זוכרת עוד מה היה. המתלוננת אישרה כי החבלות שצולמו על פניה (ת/6) נגרמו באותו אירוע ואמרה כי היו חלק מההתגוששות במהלכה היא והנאשם נלחמו, היא כעסה עליו ודחפה אותו ובעטה בו וייתכן שגם הוא דחף אותה. במהלך הלילה הנאשם שלח הודעה לאחותה וביקש שתבוא בדחיפות אך אחותה ראתה את ההודעה רק בבוקר, נבהלה, באה עם אחות נוספת שלה, ולאחר שהשתיים דפקו בדלת ולא נענו, הזמינו משטרה. לדבריה, באותה עת נערכו בבית שיפוצים לצורך מכירת הדירה והם היו בתהליכי מעבר דירה ועל כן הסלון היה מבולגן, ולא כתוצאה ממעשי אלימות. כשהגיעה למשטרה ביקשה לא למסור עדות, החוקרת אמרה שלא יכולה לשחרר אותה עד שתאמר מה היה, וכי אם לא תספר יאלצו להגיש נגדה כתב אישום. החוקרת הבטיחה לה שהדברים שאומרת לא יירשמו אלא מדובר בשיחה לא פורמאלית. היא שוחחה עם החוקרת וסיפרה לה רק את הצד שלה ולא את התמונה המלאה על מנת שלא להפליל את עצמה.

א' שבה והכחישה אירוע בו היא הותקפה על ידי הנאשם ושכבה חסרת אונים ומעש. א' אישרה, כי הדברים שנאמרו על ידה בשתי ההזדמנויות שבהן נגבו הודעותיה אכן נאמרו, וההודעות התקבלו לפי סעיף 10א לפקודת הראיות.

בחקירה נגדית נחקרה א' בחקירה מדריכה על אודות אופן התרחשות האירוע ואישרה כנכונה כמעט כל פרופוזיציה שהוצעה לה: כך אישרה שהסתגרה בשירותים כדי לקרוא את המסרונים בטלפון של הנאשם, שכאשר הנאשם חזר הביתה היא יצאה בעצמה מן השירותים, אמרה לנאשם שיעוף מהבית והתפתח בין השניים מאבק על הטלפון במהלכו הנאשם הצליח לקחת ממנה את הטלפון והיא ניסתה לקחת אותו בחזרה. העדה אישרה כי התפתח עימות פיזי במהלכו שניהם נפלו לרצפה והנאשם התעלף. עוד אישרה כי הנאשם היה חולה בדלקת הערמונית, לקח אנטיביוטיקה והיה

אחרי סדרה של טיפולי כימותרפיה. כמו כן אישרה העדה כי בשלב שהשניים היו על הרצפה הנאשם התרומם, לקח כלי מים ושפך עליה מתוך כוונה להרגיעה בשל כך שהייתה מאד נסערת וכן כי בשלב זה א', בתם של השניים יצאה מהחדר וראתה את הנאשם שופך עליה מים. העדה הוסיפה ואישרה כי לאחר זמן קצר הנאשם הלך להכין לו נס קפה, היא יצאה לסלון והתחדש המאבק על הטלפון במהלכו הקפה נשפך עליה. העדה אישרה עוד, כי לא היה שלב שבו א' ראתה את הנאשם בועט בה בבטן, וכן אישרה כי היחסים בין אחיותיה לבין הנאשם לא היו טובים. א' אישרה עוד כי לאחר מכן ניגשה להרגיע את א' שבכתה בחדרה והן נותרו בחדר, וכי כשיצאה מהחדר ראתה שהנאשם נרדם, לקחה את הטלפון, ירדה לרכב ונסעה מן המקום כדי לקרוא את המסורנים בשקט, ובהמשך כשחזרה התברר לה כשהנאשם התעורר, השניים הוסיפו להתווכח ולבסוף היא נכנסה לחדרה של א' והן הלכו לישון. העדה אישרה, כי כאשר הגיעו למקום שוטרים שהוזמנו על ידי אחיותיה, היא והנאשם התלוו לשוטרים וא' נותרה עם אחיותיה של העדה. כשנשאלה העד על היכרותה עם החוקרת עידית אמרה כי לאחר החקירה, השוטרת התקשרה ללא הרף לאביה ולאחיותיה על מנת שתביא מסמכים רפואיים ואמרה שאם לא תביא אותם יגישו נגדה כתב אישום. העדה הוסיפה, כי היה אירוע מוקדם לאירוע נשוא כתב האישום, שבו היא נפלה ממרפסת ביתה. השוטרים חשבו שהנאשם ניסה לרצוח אותה ועל כן באירוע נשוא כתב האישום היו נחושים לסיים את החקירה בכתב אישום נגדו ולא האמינו לדבריה. העדה אישרה, כי החבלות שנראות על הנאשם הן תוצאה של המאבק ביניהם על הטלפון ושכעסה על דבריה של החוקרת, לפיהם הנאשם התלונן נגדה, ועל כן הקצינה את הדברים. עוד אישרה כי שכשאמרה לחוקרת כי בכוונתה לפתוח תיק גירושין, לא באמת התכוונה לעשות כן, אלא שכל מטרתה הייתה להביא לסיום החקירה וכן אישרה כי כל כוונתה הייתה לרצות את החוקרת מאחר והבינה שאם לא תמסור עדות לא תשחרר מהתחנה. א' עמדה על כך שבשום שלב של האירוע לא חשה בסכנת חיים ואמרה שלו היתה רוצה, הייתה עוזבת את הבית עם רכבה. לעדה הוצגה התכתבות מסרונים עם הנאשם בה כתבה לו שאם לקח את הרכב "זה הסוף שלו" ואמרה שאינה זוכרת התכתבות זו, אך אישרה ששיח מעין זה מאפיין את יחסיהם. עוד אישרה א', כי היו מקרים בהם נעלה בפני הנאשם את דלת הבית ולא אפשרה לו להיכנס, אישרה כי במהלך תקופת הנישואים הרימה יד על הנאשם מתוך כעס ולא מתוך התגוננות ואישרה כי שיחה מוקלטת שבה נשמעת צועקת על הנאשם, מקללת אותו, מייחלת למותו, מאיימת שתרצח אותו ומכה אותו ושיחה נוספת שהקלטתה הוגשה אכן התקיימו.

במענה לשאלות בית המשפט הסבירה א' כי הנאשם משך אותה מהרגליים לכיוון המטבח לאחר ששניהם נפלו על הארץ וכי עשה זאת כדי להגיע למקור מים.

6. החוקרת עדית לוי שגבתה את הודעתה של א' אמרה, כי הגם שחלפו שנים, האירוע זכור לה וכן זכורה לה מצוקתה של א' שסירבה למסור את עדותה בשל כך שבעלה חולה. העדה תיארה, כי בשל סירוב זה הפסיקה לכתוב את העדות והמשיכה את גביית הודעתה של א' בדרך של הקלטה. העדה הכחישה בחקירה נגדית קשר קודם עם א', הכחישה כי גיבשה דעתה בנוגע לתיק כבר בשלב הראשון של גביית הודעתה של א' ולא זכרה לומר האם היה לה קשר עם א' לאחר האירוע. העדה נחקרה בחקירה נגדית בדרך של הצגת שאלות כלליות מבלי שהוצג לה חומר כלשהו מחומרי החקירה, ומובן כי על רקע זה קשה היה לה לזכור האם שיחה מסוימת, שגרתית לעבודתה, התקיימה או לא התקיימה שבועות או חודשים לאחר האירוע. העדה לא זכרה לומר האם הפלאפון של הנאשם נבדק לאחר שנתפס.

7. בהודעתה במשטרה מיום 12.11.13 (ת/7) פתחה א' ואמרה שהיא לא רוצה להתלונן על בעלה, שהוא חולה, סרטן משנת 2008 ואינה רוצה לגרום למעצרו. א' אמרה, כי בלילה הקודם ראתה את הנאשם מתכתב בפלאפון,

ולפתע קם מהמיטה, לקח מעיל ונכנס לשירותים. היא נכנסה לשירותים השניים, נעלה את הדלת והחלה לקרוא את ההודעות וגילתה שהוא מתכתב עם נשים שעמן עובד. כשהנאשם הבחין בכך ביקש ממנה לצאת מהשירותים, בעט בדלת ותפס אותה. א' המשיכה ואמרה כי אינה רוצה להגיש תלונה וכי בכוונה לומר שרצה במדרגות ונפלה. בשלב זה הזהירה החוקרת את א', כי היא חשודה בתקיפת הנאשם וא' אמרה שכל מה שעשתה היה מתוך התגוננות, כך למשל אם הנאשם התכופף אליה ומשך אותה ברגלים, היא תפסה אותו ונשכה אותו כדי שיעזוב אותה. א' הוסיפה שנשכה אותו כשהוא סחב אותה מרגליה לכיוון המטבח, שם שפך על ראשה קערה עם מים. א' אמרה כי אינה יודעת כתוצאה ממה נגרמו השריטות על גופו של הנאשם והעריכה כי היה זה במהלך המאבק. בהמשך אמרה א' שהנאשם נתן לה אגרופים בפרצוף אך כשהתבקשה לתאר את האירוע כסדרו, אמרה שאינה זוכרת והשיבה גם שאינה זוכרת האם היו מקרי תקיפה קודמים. הודעתה הכתובה של א' הסתיימה בבקשה שלא לעצור את הנאשם ובהבטחה לשוטרת, כי היא עומדת להתגרש ממנו.

8. כפי שתיארה החוקרת עידית לוי, בשלב מסוים במהלך גביית הודעתה הראשונה של א', היא הפסיקה את כתיבת ההודעה והמשיכה בהקלטה. ההקלטה ותמלולה הוגשו (ת/11 ו-ת/11א), וא' נשמעת אומרת, כי היא לא רוצה לומר דבר על מנת שהנאשם לא ייעצר. כשהחוקרת ביקשה ממנה לדעת מה היה מבלי שהדברים ייכתבו, א' היססה ארוכות, סירבה לשתף פעולה ואמרה שתטפל בזה בדרכה. בסופו של דבר אמרה א', כי הנאשם היה בלחצים בגלל פשיטת רגל, והיה נתון גם ללחצים של בני משפחתו להזרים להם כסף עבור בית שהם בונים יחד. א' סיפרה, כי לאחר שהיא והנאשם הלכו למיטתם הנאשם יצא מהבית וכשחזר נכנס לשירותים. היא לקחה את הטלפון שלו, הסתגרה בשירותים וקראה את ההודעות. הנאשם ביקש שתצא, פתח את הדלת והיא יצאה מהשירותים. בהמשך אישרה כי הנאשם משך אותה מהשירותים והכה אותה באגרופים אשר גרמו לחבלות על פניה. לדבריה במקביל היא ניסתה לדחוף אותו ובעטה בו. א' יצאה מהחדר לשמע הצעקות והחלה לצעוק ולבכות, והנאשם הכה אותה במכת אגרוף נוספת ונרגע. היא בכתה מכאבים ומכעס על כך שהוכתה רק כי "תפסה אותו". א' הוסיפה, כי השוטר זיו עיקם את ידה, צעק עליה ודחף אותה והסבירה, כי סתרה לנאשם בנוכחות השוטרים בשל חוצפתו של הנאשם שטען כי הוא זקוק לטלפון לעבודתו. א' הוסיפה, כי לאחר שהאירוע הסתיים היא רצתה להתקשר למשטרה ואף ניסתה להתקשר אך הנאשם חטף לה את הטלפון ולקח גם את הטלפון של בתה, ושלה מסרון לאחותה "תבואו דחוף". היא נכנסה עם בתה לחדר והן נעלו את הדלת, אך מדי פעם יצאה, ובאחת הפעמים, סמוך לשעה 02:00, כשהנאשם נרדם יצאה כדי להתקלח מאחר ובמהלך היוכוח הנאשם שפך עליה נס קפה. א' התקשתה לתאר את השלב שבו הנאשם שפך עליה את המשקה, ואמרה כי במהלך היוכוח היתה הפוגה, הנאשם הלך למחסן לעשן, וכשחזר, היתה בידו כוס נס קפה. היא ניסתה לחטוף לו את הפלאפון הוא סחב את הפלאפון ובשלב זה שפך עליה את תוכן הכוס, ודבר זה הוביל לעוד התגוששות ביניהם. א' הוסיפה שאינה זוכרת את סדר הדברים אך זוכרת שבשלב כלשהו הנאשם גרר אותה מרגליה למטבח, לקח קערה מלאה מים מהברז ושפך עליה, כביכול על מנת להרגיעה. א' הוסיפה כי לאחר שהתקלחה ניגשה לנאשם שישן, לקחה את הפלאפון מכיסו ונסעה ל----. א' אמרה כי במהלך המריבות הפלאפון עף ונשבר והיא השאירה אותו ברכב כדי לקחת אותו לתיקון. כשחזרה נכנסה לחדר של בתה והלכה לישון. הנאשם צעק וביקש לדבר איתה והיא לא ענתה, ואז הנאשם פירק את מנעול הדלת ופתח אותה. כשהתעוררו בבוקר ראתה את אחיותיה שהגיעו, כי ניסו להתקשר אליה ולא נענו. כשאחותה הקטנה ראתה אותה היא הייתה נסערת והזמינה משטרה. בהמשך תועדה חקירתה של א' תחת אזהרה, כפי שבאה לביטוי גם בהודעה הכתובה.

9. בהודעה נוספת מיום 21.11.13 (ת/8) שבה נחקרה א' בחשד שתקפה את הנאשם אמרה שאינה זוכרת מה היה ביום האירוע, שאינה זוכרת כי סטרה לנאשם בנוכחות השוטרים ואמרה שכל גופה כאב ולא היתה בהכרה מלאה, והכחישה כי שברה את הטלפון של הנאשם ואף טענה כי הטלפון הוא שלה. א' אמרה שהייתה אצל רופא לאחר האירוע אך לא ידעה שעליה להביא מסמכים רפואיים, וכי פעלה בבית המשפט לענייני משפחה לפתוח תיק גירושין. לבסוף השיבה, כי הסימנים שנצפו על גופו של הנאשם נגרמו כחלק מההגנה שהיא הגנה על עצמה במהלך ההתקפה שלו עליה.

יצוין כי חקירה נוספת של א' ביום קודם לכן, 20.11.13, הופסקה מיד לאחר האזהרה בשל רצונה להתייעץ עם עורך דין (ת/9).

10. א', בתם של הנאשם וא' העידה בבית המשפט כשהיתה כבת 19, ובעת האירוע הייתה כבת 15 שנים. בעת העדות בבית המשפט לא זכרה כמעט דבר, למעט העובדה שבעת שהיתה בחדרה שמעה את הוריה רבים וצועקים זה על זה, ולמחרת בבוקר שתי דודותיה הגיעו לביתה וביתה היה הפוך, אך לא זכרה מה אירע בין לבין. העדה לא זכרה דבר גם לאחר שרוענן זיכרונה ועל כן הודעתה במשטרה התקבלה לפי סעיף 10א לפקודת הראיות. בחקירה נגדית אמרה א' כי לא ידעה על אירועים דומים שהתרחשו בין הוריה, אך אישרה כי היו צעקות וויכוחים בין ההורים לעיתים קרובות. עוד אישרה א', כי יחסיה עם הנאשם אינם טובים, כי היא ואמה חוגגות את החגים בבית סבה ללא הנאשם שנשאר בבית, וכי היה מקרה שבו אמרה לאביה שתלך להגיש נגדו תלונה במשטרה, אך בסוף לא הגישה, לא זכרה על מה התלונה ואישרה כי אביה לא הרים עליה יד. א' הוסיפה כי אינה זוכרת עם מי הגיעה למשטרה ואמרה כי היא "די בטוחה" שדודותיה לא דיברו איתה על מה שתאמר לחוקרת המשטרה. העדה אמרה, כי זוכרת שלאחר האירוע שפתה של אמה הייתה נפוחה וייתכן אף שראתה על אביה שריטות. א' אישרה כי לעיתים אמה נהגה לנסוע לבית סבה ב---- כדי להירגע, והוסיפה כי לא ראתה את אמה נותנת סטירה לאביה בנוכחות השוטרים.

11. הודעתה של א' במשטרה (ת/10) נגבתה ביום 12.11.13. לדבריה היא ואחותה הורגלו לכך שהוריה רבים מאז שהיו קטנות ואחותה נהגה להרכיב על אזניה אוזניות עם מוזיקה כדי שלא תשמע את הריבים, לנעול את הדלת של החדר ולהשביע אותה שלא תצא מהחדר כשהם רבים. ביחס לאירוע נשוא כתב האישום תיארה א', כי כשהייתה בחדרה שמעה את אביה הולך מהבית וחוזר לאחר זמן מה. אמה כעסה ואמרה שרוצה שיצא מהבית. היא שאלה אותם אם הכל בסדר והם השיבו שכן. היא נותרה בחדרה. כעבור עשר דקות שמעה את אמה בוכה ויצאה מחדרה. לדבריה "בחיים שלה לא ראתה דבר כזה": על הרצפה נשפך קפה ואמה ישבה על הרצפה, אביה עמד לידה ובעט באמה בבטן. שיערה של אמה ובגדיה היו רטובים. כשראתה שאביה מכוון בעיטה לפניה של אמה צעקה והוא הפסיק והתרחק ממנה. אמה אמרה לה לחזור לחדר והיא סירבה, כי פחדה שאביה ימשיך. אמה ניסתה להכניס אותה לחדר, נכנסה עמה והן נעלו את הדלת ונותרו בחדר כשהיא בוכה וביקשה מאמה שלא תצא. היא ראתה סימן אדום נפוח מעל עינה של אמה. אביה דפק מספר פעמים על הדלת וביקש שיפתחו והן לא פתחו. בשלב מסוים אמה סברה שאביה יצא מהבית ולכן יצאה מהחדר כדי לנעול את הדלת, אך כשגילתה שהוא עוד בבית חזרה לחדר. בהמשך יצאה אמה מהחדר כדי להתקלח וקיללה את אביה, ולאחר מכן יצאה מהבית וכשחזרה אמרה לה שנסעה ל---- כדי "לנקות את הראש". בשלב מסוים אביה ניסה לפתוח את דלת החדר ואמה ניסתה למנוע זאת ממנו, דחפה אותו החוצה מהחדר וניסתה להרביץ לו כדי שיתרחק. בהמשך הוא הצליח לפתוח את המנעול והיא הבחינה כי בידו הייתה סכין, שככל הנראה שימשה לכך ולמחרת ראתה שהוא לקח את המפתח ופירק את מנעול הדלת. למחרת התעוררה לקול דפיקות חזקות על הדלת, ראתה את דודותיה נכנסות לבית והן אמרו לה שקיבלו הודעות

מהפלאפונים שלה ושל אמה להגיע דחוף, אלה היו הודעות שהנאשם שלח, וכשניסו להתקשר אליה ואל אמה לא נענו מאחר והנאשם לקח את הפלאפונים שלהן. אמה שוחחה עמה ועם אחיותיה ואמרה כי לא רוצה שהנאשם יעצר, מאחר והבת הגדולה, ס', צפויה לחזור בשבת מן הצבא וא' לא רצתה שתדע על שאירע. לדבריה, הוריה נוהגים לריב ביניהם אך מעולם לא ראתה אותם מכים זה את זה. א' תיארה כי יחסיה עם הנאשם אינם טובים, הם מרבים לריב, הוא נוהג להעליב אותה והיא נוהגת לכעוס עליו ולא לדבר איתו למשך פרקי זמן ארוכים, אך אמה תמיד ניסתה לגרום לה לסלוח לו והיא סלחה לו. א' אמרה, כי לא ראתה את אמה סוטרת לאביה ליד השוטרים, אך התמונה של אביה הבועט באמה "תקועה לה במוח".

12. ה' , אחותה הצעירה של א' , תיארה כי הגיעה למסור הודעה במשטרה לאחר שהחוקרת עידית לחצה עליה לעשות כן. לדבריה, ביום האירוע סמוך לשעה 6:00 התקשרה אליה אחותה ס' ואמרה לה שקיבלה הודעה להגיע לביתה של א' . היא ביקשה מס' לנסות ליצור קשר עם הנאשם או עם א' , ובמקביל יצאה מביתה, אספה את ס' מביתה והן נסעו יחד לביתם של הנאשם וא' . השתיים דפקו בדלת והנאשם פתח להן את הדלת לאחר שהתעורר משינה. היא נכנסה לדירה וראתה את א' וא' ישנות בחדרה של א' , והבינה כי איש לא ענה לטלפון ולא פתח את הדלת מאחר וכולם ישנו. ה' תיארה כי בשלב כלשהו, שאינה זוכרת את עיתויו המדויק, הזמינה משטרה בשל כך שיחות הטלפון והדפיקות בדלת לא נענו. ניידת משטרה הגיעה למקום. היא הבחינה, כי על פניה של אחותה היה מרוח איפור, ולאחר שרוען זיכרונה אמרה כי לא' היו חבלות על הפנים ואישרה את שקראה מהודעתה - כי היה לא' שטף דם בעין, שפתיה היו נפוחות, השפה דיממה והיו סימנים אדומים על פניה. ה' לא זכרה אם ראתה סימנים על פניו של הנאשם ולא זכרה האם כשנכנסה לחדר של א' דלת החדר הייתה סגורה או פתוחה. לאחר שהגיעו השוטרים יצאו כולם מהבית, הנאשם וא' נשארו עם השוטרים והיא לקחה עמה ברכבה את ס' וא' , הסיעה את ס' למקום עבודתה ונשארה עם א' כל אותו הבוקר. השתיים סעדו בבית קפה ולדבריה לא שוחחו כלל על שאירע בבית בשעות הלילה, אף לא במועדים מאוחרים יותר. ה' אמרה כי לא ראתה את האירוע שבו א' סטרה לנאשם. לדבריה, בשעות שלאחר האירוע היא קיבלה שיחות טלפון רבות מהחוקרת בבקשה לבוא ולמסור עדות במשטרה, ועל כן נסעה יחד עם א' לתחנת המשטרה ומסרה הודעה. ה' אישרה, כי היו לה מפגשים תכופים עם א' וא' , וכי הנאשם לא נהג להצטרף למפגשים משפחתיים שנערכו בבית אביהן.

13. זכרון הדברים שערך השוטר חסן ענתיר ביום 12.11.13 הוגש במקום חקירה ראשית (ת/2). על פי האמור בו, הוא הגיע יחד עם השוטר זיו אורדני לבית הנאשם במקום היו הנאשם, א' ושתי אחיותיה. האחות ס' אמרה שהיה ויכוח בין הנאשם לאשתו והם נרגעו. בשיחה עם הנאשם אמר לו הנאשם תחילה שלא הייתה אלימות, אך לאחר שהשוטר הבחין בסימן נשיכה על זרועו, אמר הנאשם שהיה ריב בינו לבין אשתו עקב מצב כלכלי קשה, אשר התפתח לאלימות ואשתו נשכה אותו באזור הגב והיד ונגרמו לו שריטות בצוואר ובאף. הנאשם הוסיף כי א' החביאה לו את המשקפיים ואת הפלאפון. בתחקורה אמרה לו א' כי ויכוח בינה לבין הנאשם התפתח לאלימות פיזית, והשוטר ציין כי הבחין בפגיעה בעין שמאל ובנפיחות על שפתיה של א' . שני הצדדים אמרו לו כי אינם מעוניינים להגיש תלונה האחד כנגד השני, אך השוטר זיו הודיע לשניהם, כי הם מעוכבים לתחנה. השוטר ציין, כי בבית היה בלאגן באזור הסלון. הנאשם ביקש מא' את הטלפון והמשקפיים שלו והיא אמרה שאינה יודעת היכן הם. א' ביקשה להגיע לתחנה עם הרכב שלה וכשהתקרבה בליווי השוטר לרכב, הוא צלצל לפלאפון של הנאשם וכך איתר אותו ברכב. א' ניסתה להחביא את הטלפון וכשהנאשם ניסה להתקרב לרכב, היא סטרה לו עם יד ימין על לחיו השמאלית והודיעה לשוטר כי הטלפון שלה מאחר והיא משלמת את החשבונות. כשהגיעו לתחנה אמרה א' לשוטר שעבר עליה לילה קשה,

בשל כך שגילתה שהוא מתכתב עם בחורות, הוא התעצבן על כך שקראה את ההודעות ותקף אותה, היא ישנה בחדרה של הבת כי פחדה, והנאשם פירק את מנעול הדלת כדי שלא תנעל את עצמה. א' אמרה לו שזה לא פעם ראשונה שהנאשם מרים עליה יד.

בחקירתו הנגדית של השוטר התברר, כי אינו זוכר את האירוע עצמו והעיד על בסיס האמור בדו"ח שכתב. העד הסביר, כי כל המידע לגבי אופן התרחשות האירוע שקיבל מא' ואותו כתב בדו"ח, התקבל בדרך לתחנה או בתחנה, ועל כן לא עלה בידו לבדוק, למשל, האם מנעול הדלת בחדרה של א' אמנם פורק.

14. דו"ח הפעולה של השוטר זיו אורדני הוגש במקום חקירה ראשית (ת/4) ומתואר בו כי ביום האירוע הגיע לבית הנאשם והבחין בפאזלים, שלט של מזגן ומתקן טלפון זרוקים על הרצפה ובנאשם כשהוא חבול באפו ובצווארו. הנאשם אמר לו, כי היה לו ויכוח עם אשתו וכעת אין בעיות. א' הייתה בחדר ועל עין שמאל שלה ושפתיה ניכרו סימני תקיפה. היא לא רצתה לשתף פעולה. הוא הודיע לשניהם שהם מעוכבים לתחנה על תקיפה הדדית. הנאשם ביקש מא' את הפלאפון והמשקפיים שלו, והיא סירבה לתת לו אותם. כשהגיעו סמוך לרכבה של א' כדי לקחת את הטלפון היא סתרה לנאשם בנוכחות השוטרים ואמרה "מספיק לי שתקפת אותי כל הלילה". השוטר ציין, כי בזמן התקיפה הייתה נוכחת בתם של בני הזוג, וגם אחותה של א', ס' ית, הגיעה ואמרה שאין צורך בהתערבות של המשטרה.

בחקירתו הנגדית התברר כי אף הוא אינו זוכר את האירוע מעבר למה שכתוב בדו"ח הפעולה. העד ציין, כי אינו זוכר שהמתלוננת הייתה במצב כלשהו שמנע ממנה ללכת ואינו זוכר כי הפעיל כלפיה כח ואולם אמר, כי לו אירע אחד משני הדברים היה מציין זאת בדו"ח שערך.

15. בתמונות שצולמו על ידי השוטרים (ת/6) נראה סימן אדום על החלק העליון של אפה של א', סימן חבלה מעל עין שמאל ושפתה העליונה נפוחה. על אפו של הנאשם נראית שריטה ועל זרועו סימנים אדומים, שאחד מהם עגול ודומה לסימן נשיכה. כמו כן נראה סימן אדום על גבו ועל צווארו.

16. הודעת הנאשם במשטרה (ת/1) נגבתה ביום 12.11.13. הנאשם פתח את הודעתו בכך שא' מצויה בלחץ בשל משבר כלכלי שהם עומדים בפני סיומו וחתונת אחיה, ובשל כך שכל הנטל מונח על כתפיה ובני משפחתה מסיתים אותה ואת בנותיהם נגדו. לדבריו, על רקע המשבר הכלכלי הוא ואשתו החליטו לערוך שיפוצים בביתם, הדבר הוביל אותה ללחץ גדול יותר ונוצרה מתיחות קשה ביניהם במהלכה הם לא מדברים. לדבריו, ביום האירוע חיפש את מכשיר הטלפון שלו וא' שברה אותו בשל כך שהוא מקיים לכאורה קשרים עם חבריו לעבודה. הנאשם אמר, כי א' החלה לצעוק ולהפוך דברים, הוא הביא כוס מים. תחילה אמר ששפך עליה, כי ראה שהיא משתגעת, אך מיד לאחר מכן וביקש לתקן ואמר שלא שפך אלא נתן לה לשתות והאירוע נגמר בכך. לדבריו, דיבר עם אחותה של א' וביקש ממנה להרפות את הלחץ עליה. הנאשם הכחיש כי תקף את המתלוננת, ואמר כי אינו במצב שמאפשר לו מאמץ כזה, אך היו דחיפות בין השניים וייתכן שבמהלכן נתקלה בכיסא. לדבריו, א' הכתה אותו וסטרה לו אך הוא לא הרגיש זאת כי היה תחת השפעת כדורים. הנאשם הציג לשוטר סימן נשיכה על היד אותו תיעד השוטר בהערת חוקר, אך אמר, כי אינו זוכר ומניח שא' נשכה אותו. הנאשם הכחיש כי פרץ את דלת השירותים כדי להוציא את א', הכחיש כי משך אותה והכה אותה באגרופים. לדבריו, הסימנים על פניה נגרמו כתוצאה מכך שגם היא וגם הוא החליקו פעם

או פעמיים על המים שנשפכו על הרצפה ואצלה הסימנים יותר ניכרים. הנאשם הכחיש כי שפך עליה נס קפה, ואמר כי היה במיטה בשעה שהיא החליקה ליד המטבח. הנאשם אמר כי לא ראה את בתו כשיצאה מהחדר ושב וחזר על כך שלא הכה את א' מעולם. לדבריו, חיפש את אחותה בשעת לילה כדי שתבוא להרגיע אותה. הנאשם הכחיש כי פירק את מנעול הדלת בחדרה של א' וטען כי קרא לאשתו לדבר מבלי להיכנס לחדר.

17. בעדותו בבית המשפט הנאשם אמר כי בעת האירוע סבל ממצב בריאותי מורכב, היה חולה בסרטן, במחלת הנפילה ובצליאק וסבל מבעיות רפואיות נוספות, כפי שמתואר במסמכים הרפואיים שהגיש. לדבריו, ביום האירוע הגיע הביתה בשעה 21:15 ובשלב מסוים יצא לקנות סיגריות וכשחזר ראה שמכשיר הפלאפון שלו אינו במקומו. הוא החל לחפשו ושמע מהשירותים קללות של אשתו. הוא ניגש למקום, הדלת היתה פתוחה בחלקה והוא מצא את אשתו יושבת על האסלה עם המכשיר בידה וצווקת שלא תיתן שיעשה לה בושות. הוא זיהה שמסך הטלפון סדוק ולקח את הטלפון מידה. בשלב זה א' התנפלה עליו, הכתה אותו נשכה אותו נשיכות עמוקות בכל חלקי הגוף, לקחה את משקפי הראייה שלו, ובשל מצבו הבריאותי הרעוע באותה עת הוא התמוטט והתעלף. לאחר שהתעורר מצא את עצמו יחד עם א' על הרצפה בין הסלון למטבח כשהיא נאבקת בו ללא הפסקה והוא מנסה להרגיע אותה ומושיט את ידו על מנת להגן על עצמו ולמנוע ממנה להתקרב אליו. הוא נצמד אליה ונאחז בה כדי להפחית את עוצמת המכות שלה והיא נצמדה אליו כדי להכותו. הוא הניח את יד ימינו על כתפה כדי למנוע ממנה תנופה ובידו השנייה לקח כלי ומילא אותו במים בברז במגמה לשטוף את פניה כדי להרגיעה. הוא שפך עליה את המים וזה עזר להרגיע אותה. בשלב זה א' לקחה את א', שכנראה ראתה חלק מהאירוע, הן נכנסו לחדר של א' ונוצרה רגיעה. הוא התקרב לחדרה של הבת וניסה לדבר עם א' על מנת למנוע ממנה להיות חשופה בלעדית להשפעותיה של אשתו בנוגע למה שראתה. הוא הכין לעצמו נס קפה והלך למרפסת השירות כדי לעשן. כשסיים חזר ממרפסת השירות לכיוון הסלון וכשהגיע לסלון א' קפצה עליו וניסתה למשוך ולהוציא ממנו את מכשיר הטלפון שלו, וככל הנראה באותו שלב, כתוצאה ממעשיה, נשפך הקפה. א' לא הצליחה לקחת את מכשיר הטלפון. א' הרימה מכשיר טלפון אחר שהיה על השולחן והחלה לחייג מספר שלא היה המספר 100 של מוקד המשטרה, אלא מספר שהיו בו יותר משלוש ספרות, והיה כמעט כל מספר הטלפון של אמו. הנאשם תיאר, כי א' נוהגת להתקשר לאמו במקרים רבים ולומר לה שהנאשם משוגע, לנבל את פיה ולאיים עליה ועל הנאשם. הוא לקח ממנה את הטלפון ובמקביל שלח מסרון לס', אחותה של א', בו ביקש שתגיע מיד. לדבריו שלח את ההודעה ממכשיר טלפון אחר ולא משלו, כי לו היה שולח מהטלפון שלו לא היו מתייחסים אליו. א' חזרה לחדר של א' והמשיכה למנוע ממנו לדבר איתה והוא נכנס לחדרו לנמנם. בשלב מסוים שמע את אשתו יוצאת מהבית והבחין שהפלאפון שהיה בכיסו נעלם. כעבור זמן מה א' חזרה לביתם והלכה לישון. סמוך לשעה 7:00 למחרת הוא שמע דפיקות על הדלת וכשפתח אותה היו שם ס' וה', אחיותיה של א'. הוא פתח להן את הדלת והן החלו לקלל ולצעוק, ה' אף בעטה במבושיו והן הזמינו משטרה. האחיות נכנסו לחדר שבו שהו א' וא' ולמקום הגיעו שוטרים. הוא אמר לשוטרים שהיה ויכוח והוא לא מעונין להגיש תלונה. השוטרים ראו את הסימנים על גופו וראו גם את הסימנים על גופה של א', והגם ששני הצדדים ניסו לשכנע את השוטרים שאין מקום להמשיך בחקירה השוטרים עמדו על כך שיגיעו לתחנה. כשהגיעו לחניה עמדו כולם בסמוך לרכב המשטרה ולמכונית של א', והוא ביקש מהשוטרים לאתר את משקפיו ואת מכשיר הפלאפון שלו. השוטר חייג לטלפון והם שמעו אותו מצלצל בתוך המכונית של א'. בשלב זה הוא או השוטר ניגשו על מנת להביא את הטלפון מהרכב וא' סטרה לו בנוכחות כל מי שהיה במקום, לרבות שכנים ושכנות. הנאשם הצביע על המקום שבו התרחש האירוע בתמונת הדירה. לדבריו, כשהגיעו למשטרה סירב להגיש תלונה ואמר שלא היה אירוע, זאת מן הטעם שבעבר כבר היו אירועי אלימות שבהם א' תקפה אותו, ובאחד מהם אף הגיש תלונה במשטרה, וכשהגיע למשטרה חווה רק לעג ובוז. בנוסף אמר הנאשם, כי הוא סבור שאשתו זקוקה לטיפול ואין תועלת להכניס

משטרה הביתה לעיתים קרובות, מאחר והוא קיווה שהדרך של אשתו תשתנה. הנאשם תיאר את חקירתו במשטרה ואמר כי זכות ההיוועצות בעורך דין לא הובהרה לו כדבעי, אך הוסיף בחקירה נגדית כי לא יודע אם היה עושה בה שימוש לו הייתה מוסברת לו באופן מעמיק יותר. עוד הוסיף הנאשם בחקירה נגדית, כי ייתכן שגרסתו במשטרה הייתה פחות מפורטת מגרסתו בבית המשפט מאחר וכשנחקר במשטרה היה זה לאחר שהתעלף מבלי שידע על כך באותו שלב. הנאשם השיב, כי ייתכן שסימני החבלה על פניה של המתלוננת נגרמו כתוצאה מכך שהחליקה, ומכל מקום עמד על כך שלא הוא שגרם לסימנים. הנאשם הוסיף, כי ייתכן שכשא' ראתה שהוא התעלף הכתה את עצמה כפי שנהוג לעשות במשפחה במקרים דומים, ובאשר לסימן על שפתיה של א' אמר, כי מדובר בפצע המופיע על שפתיה מדי פעם בפעם ולא בסימן חבלה. לבסוף שב הנאשם ועמד על כך שלא פרץ את מנעול הדלת בחדרה של א' ולא פרק אותו. בתשובותיו לשאלות בית המשפט, שלל הנאשם את טענתה של א', כי ההתגוששות הפיזית ביניהם הייתה הדדית וחזר על כך שהייתה רק תקיפה מצדה, ומצדו לא אירע דבר.

18. בהקלטת השיחה בין הנאשם לא' (נ/2) שנערכה בשנת 2005, כשמונה שנים לפני האירוע נשוא כתב האישום, א' נשמעת מקללת את הנאשם קללות נמרצות, מייחלת למותו והנאשם נשמע חוזר ומבקש ממנה להירגע ומבקש ממנה שוב ושוב לא להרביץ לו. בויכוח זה הריב בין השניים נסוב על כסף. א' הטיחה בנאשם כי אינו מוכן לתת דבר מעצמו, כי העול הכלכלי נופל כולו עליה, כי הוא נוכל, שואלת אותו היכן הכסף שהשתכר, אומרת לו כי תתבע ממנו מזונות עבור בנותיהן וכי אם לא ישלם לה מזונות יישב בבית סוהר, מאיימת שתרחצ אותו ושתשפוך עליו נס קפה.

בהקלטה של שיחה נוספת בין השניים (נ/3) נשמעת א' מקללת את הנאשם ואומרת לו שאין לה כסף לסגור את החודש והוא קונה עוד ועוד דברים, כי נטל התשלומים נופל עליה ומבקשת ממנו לא לחזור הביתה שאחרת "הזיכרון של 11.11.13 (מועד האירוע נשוא כתב האישום - ג'ס.ש) יהיה איזשהו זיכרון מתוק מהעבר". א' הוסיפה שעד שלא יביא לה 10,000 ₪ שלא יחזור הביתה, ואם ייכנס תזמין לו שוטרים.

19. במסרונים שהוחלפו בין הנאשם למתלוננת (נ/1) המתלוננת קיללה את הנאשם ואמרה כי תגיע למקום עבודתו לספר לכולם מי הוא באמת, כי תעשה "הצגה כזאת שהמילה מטורפת תקבל משמעות חדשה" והוסיפה כי התלנה במשטרה תהיה "רק הקינוח. ככה בשביל הצחוקים".

הערכת הראיות ומסקנות

20. מתוך כלל הראיות שהובאו, ניכר בברור, כי מערכת היחסים בין הנאשם לא' עכורה לאורך שנים. ההקלטות שהוגשו על ידי ההגנה (נ/2 ונ/3) מלמדות, כי ליבה של א' היה כבד על הנאשם בשל חובות כספיים שיצר ופגעו במשפחתם הגרעינית ועל כך שנטל הפרנסה והדאגה החומרית לבנותיהן לצרכי הבית ולכיסוי החובות, נפל כולו על כתפיה ללא כל סיוע מצד הנאשם, הגם שעל פי תפיסתה היה בידו ליטול חלק במאמץ. כך היא נשמעת אומרת:

"כל הכסף שעבדת ולא נתת לי... שילמת לכוונס הנכסים. איפה הכסף?" (נ/2 עמ'1);
"ומה שאתה עשית לי, לא כואב? מה שהרסת אותי, זה לא כואב?... שתמות הלוואי.
תמות. עזבת אותי...תניד לי, איך אין לך לב לא...איך? אין לך בנות? אין לך? אתה
רואה אין אני נגמרת, נגמרת." (נ/2 עמ'3).

עוד עולה מתוך ההקלטות, מתוך תכתובת המסרונים בין השניים ומתוך הדברים שאמרה א' בעדותה, כי היא לא היססה להביע את רגשותיה הקשים בקול רם כלפי הנאשם, לצעוק עליו, לקלל אותו, לאיים עליו ואף להכותו. בנ/2 עמ' 2 נשמעת א' אומרת:

"שתמות הלוואי. אין בעיה. אני.. יש פסק דין. אני מפעילה אותו מחר. שתמות הלוואי. אתה עוד... כל הוויכוחים האלה לא יעזרו.. בן זונה, כואב לך המכות? כואב לך המכות? כואב לך?"

דברים דומים נשמעים בהמשך ההקלטה וגם בנ/3, ומכאן שאין מדובר באישה הנתונה תחת מערכת יחסים זוגית מאיימת, כי אם באישה אסרטיבית, דעתנית הנוהגת בעצמה לא פעם בצורה בוטה, תוקפנית ואלימה כלפי בן-זוגה, אינה חוששת מלנקוט נגדו במעשי אלימות, כפי שעולה מההקלטות, ואפילו בנוכחות שוטרים, כפי שעלה מעדותם של שוטרי הסיור שנכחו במקום, ועל רקע זה יש לבחון את ההתרחשות באירוע נשוא כתב האישום.

21. הגם שא' בעדותה אימצה באופן כללי את אמרותיה במשטרה, בסופו של יום ישנו פער בין תיאור הדברים במשטרה לבין תיאור הדברים על ידה בעדות במשפט.

אף אני, כמו ב"כ הנאשם, התרשמתי כי דבריה של א' בבית המשפט היו אותנטיים וכנים, היא הסבירה בצורה פשוטה את המניעים שעמדו בבסיס חוסר רצונה לשתף פעולה עם חוקרת המשטרה, את הסיבות בשלן החליטה להבליט את חלקו של הנאשם באירועים ולהצניע את חלקה, והודתה ללא היסוס וללא ניסיון התחמקות גם בפרטים שהיו פחות נוחים לה, כגון התנהלותה התוקפנית באירועים אחרים, כפי שעולה מתוך נ/2 ונ/3. בנסיבות אלה מצאתי להעדיף את עדותה של א' במשפט על פני מתן משקל מלא לאמרותיה במשטרה, ואקבע על בסיסה עובדות, בכפוף להסתייגויות שיפורטו להלן;

לדברים שאמרה א' בחקירה נגדית ניתן משקל מוגבל בלבד. רובה המכריע של החקירה הנגדית התנהל, כך שב"כ הנאשם ביקשה מא' לאשר את פרטי התרחשות שאותם פרטה הסנגורית וא' אישרה כנכונה כמעט כל פרופוזיציה שהוצעה לה. עם זאת יש לומר, כי גם בחקירה נגדית עמדה א' על כך שהאלימות בין בני הזוג באותו אירוע הייתה הדדית ולא הגיעה מצדה בלבד (עמ' 29 שורות 16-17; שם, בשורה 24; עמ' 30 שורות 17-18; עמ' 33 שורות 8-10; עמ' 35 שורה 22).

אוסף, כי מתוך התנהלותה של א' היה ברור שבשום שלב של האירוע, בשלב החקירה ואף במהלך המשפט, היא לא הייתה מעוניינת בהתערבותם של גורמים חיצוניים במערכת היחסים בינה לבין הנאשם. הדברים ניכרו בעת חקירתה במשטרה, גם בשלב שבו דבריה לא תועדו בכתב והיא היססה אם לשתף את החוקרת במלוא ההתרחשות (ת/11א עמ' 4 שורה 4) והתחדדו עוד יותר בבית המשפט. ספק בעיני האם הרצון להסתיר את התנהלותה התוקפנית הוא היחיד שעמד בבסיס היסוסים אלה, וכפי שעולה מתוך חומר הראיות, היו גם מניעים אחרים לכך (כך למשל בת/11א עמ' 4 שורה 27-28 נשמעת א' אומרת, כי הבת שלה אמורה לחזור מהצבא ביום שישי ולכן לא רצתה להתלונן).

מכל מקום התרשמתי, כי גם הדברים שאמרה א' במשטרה לגבי אלימות שנהג בה הנאשם במהלך האירוע אינם נטולי בסיס, וחלק מהפרטים שמסרה א' באמרות החוץ שלה במשטרה לגבי התנהלותו התוקפנית של הנאשם במהלך

האירוע אף זכו לאימות באמרת החוץ של א'. כך למשל, בהודעתה במשטרה אמרה א', כי כשהיא ואמה הסתגרו בחדרה, הנאשם לקח מהן את הפלאפונים שלהן, כפי שאף תיארה א', ואף א' תיארה את פירוק מנעול הדלת על ידי הנאשם, מעשה שאינו עומד במרכזו של אירוע האלימות, ודווקא בשל כך, הדמיון בין הגרסאות של א' וא' יש בו כדי להוסיף מהימנות גם לדבריה של א' במשטרה.

22. ניכר היה, כי מעמד עדותה של א' בבית המשפט היה מאד לא נח לה, חרף יחסיה המעורערים עם הנאשם, וברור היה כי הייתה מעדיפה לוותר על עדותה כנגד אביה. מטעם זה מצאתי להעדיף את אמרתה במשטרה על פני דבריה בבית המשפט. לא התרשמתי, כי מה שעמד בבסיס אובדן הזיכרון המוחלט של א' בבית המשפט, היה החשש כי היא תצטרך לומר בחקירה נגדית גם דברים שיפילו את אמה. מדובר בנערה צעירה, שזה לא מכבר הגיעה לגיל בגרות ואשר מצאתי כי הבינה את הסיטואציה שנמצאה בה במהלך עדותה בבית המשפט. אין בידי לקבל את טענת ב"כ הנאשם לפיה אובדן הזיכרון במהלך החקירה הראשית נבע מתחכום יתר, שביסודו חשש שמא תיכשל בלשונה או תאלץ לומר דברים שאינה מעוניינת בהם בחקירה נגדית. יש לומר כי בהודעתה במשטרה תיארה א' גם אלימות של א' כלפי הנאשם בשלב מסוים של ההתרחשות (ת/10 שורות 32-33).

א' הייתה עדת ראייה לחלק קטן מאד מתוך האירוע שהתרחש באזור הסלון והמטבח, אשר מסתמן שהיה קטטה הדדית בין הנאשם לאשתו. היא תיארה בהודעתה במשטרה בעיטה של הנאשם בבטנה של אמה וניסיון לבעיטה בפניה, מעשים שאינם מתוארים באמרותיה של א', שאף שללה מפורשות את התרחשותם במסגרת עדותה בבית המשפט. לא מצאתי כי בכך יש לכדי ליטול משקל מאמרתה של א' במשטרה, בשל כך שמטבע הדברים, אין פרטיו המלאים ואופן התרחשותו המדויק של אירוע אלימות כזה, אשר מסתמן, כאמור, כקטטה רווית יצרים, נחקקים באופן זהה ומלא בזיכרונם של כל המעורבים והעדים לו. דבריה של א' בהודעתה במשטרה מהווים, אם כן, חיזוק, להתרחשותו של אירוע אלים מצד הנאשם כלפי א', במועד המתואר בכתב האישום, ולתיאור מכלול מעשיו של הנאשם באותו הלילה, לצד ההתרחשות האלימה, הגם שלנוכח האמור לעיל, אמנע מלקבוע כי הנאשם בעט בבטנה של א' וניסה לבעוט בפניה.

23. ביחס לה' ניתן לקבוע כי מאמציה לומר את האמת ולדייק כמיטב יכולתה בעדותה ניכרו, ואולם מלבד הדברים שאמרה ביחס לסימני האלימות על פניה של א', אשר ממילא גובו בראיות מצולמות, לא הייתה בעדותה רבותא לצורך קביעת ממצאי העובדה.

24. לא מצאתי לקבל את הטענה בנוגע למשקל אמרתו של הנאשם במשטרה עקב הפגיעה בזכות ההיוועצות. ראשית יש לומר כי כפי שאמר הנאשם בחקירה ראשית, החוקרים לא פסחו על איזכורה של הזכות, אלא שבעיניו, לא הדגישו אותה די הצורך. שנית, התרשמתי כי הנאשם הוא אדם דקדקן על פי אופיו וכי אינו מניח לשום פרט, קטן כגדול להיעלם מעיניו. הנאשם חתם על נוסח האזהרה הכולל הודעה בדבר הזכות להיוועץ בעורך דין, ואני משוכנעת כי היה ער גם לפרט זה על מלוא משמעותו. יתרה מכך, הנאשם אמר, כי כלל לא בטוח שהיה עושה שימוש בזכות ומכל מקום לא ביקש בבית המשפט לתקן דבר ממה שאמר בהודעתו במשטרה. משכך לא מצאתי כי נפגעו זכויותיו של הנאשם וכי ישנה הצדקה לשנות, בשל כך, ממשקל הדברים שאמרה בהודעתו במשטרה.

25. עדותו של הנאשם בבית המשפט התאפיינה בקשייו להבחין בין עיקר לתפל. גם בחקירה ראשית וגם בחקירה נגדית, הוא הרחיב בתשובות ארוכות על שאלות שכלל לא נשאל, ניתח דברים שאמרו עדים אחרים, ניסה לעמוד על

הכוונות הנסתרות, שסבר שקיימות, מאחורי שאלות פשוטות. התרשמתי, כי הדבר נובע מאופיו של הנאשם ועל כן לא ייחסתי לכך משקל רב בקביעת מהימנותו. עם זאת, גם בנטרולה של עובדה זו, אני מתקשה לייחס מהימנות רבה לדבריו של הנאשם, הן בבית המשפט הן במשטרה. ניכר כי הנאשם עשה ככל יכולתו כדי להשחיר את פניה של א' וליצור מצג, כאילו במערכת היחסים בינו לבניה ידו תמיד על התחונה וכי הוא קורבן תמידי, לאלמות מילולית, פיזית ונפשית מצדה, שנותרת, תמיד, ללא כל מענה מצדו בשל אופיו, חולשתו הפיזית ומחלותיו. הדבר בא לביטוי כבר בהודעתו במשטרה, שבה מיד לאחר שאמר כי במהלך הוויכוח שפך מים על א', תיקן ואמר שלא שפך עליה מים אלא נתן לה לשתות. בבית המשפט ניסה הנאשם ליישב בין שתי הטענות הסותרות בטענה השלישית, כי ביקש לשטוף את פניה במים כדי להרגיעה. בעדותו במשטרה הכחיש כי שפך על א' קפה מכוס שהחזיק בידו והכחיש אף כי הייתה לו כוס קפה ביד, מתוך ניסיון להסתיר את מעשיו, בעוד שבבית המשפט שינה גרסתו ואמר כי החזיק כוס קפה שנשפכה עקב התנהגותה של א'.

בעדותו בבית המשפט זכר הנאשם פרטים רבים יותר מאלה שזכר במשטרה, ומסר גרסה מאד מפורטת להתרחשות הדברים. לא התרשמתי כי הפער נבע רק מחוסר רצונו של הנאשם לחשוף את מלוא חומרת מעשיה של א' במשטרה, שכן הנאשם אמר כבר אז לשוטרים שהיא הכתה אותו. אף אם הנאשם התעלף במהלך האירוע, לא ברור כיצד זיכרון ההתרחשויות שב אליו בצורה כה חדה ומפורטת לאחר כארבע שנים.

הנאשם טען במהלך המשפט, כי כשה' נכנסה לביתו למחרת האירוע היא בעטה במבושיו. טענה זו שלא הוטחה בה', וממילא לא הייתה לה אפשרות להתייחס אליה, היא טענה כבושה אשר נדחית כלא מהימנה, ויש בה כדי להוות ניסיון נוסף להבאיש את ריחם של א' ובני משפחתה בפני בית המשפט.

הנאשם הכחיש בבית המשפט, כי האירוע נשא אופי של אלימות ומעשי תוקפנות הדדיים, אם כי גם מתוך דבריו וגם מתוך הראיות האחרות ברור, כי אלימות ננקטה גם מצדו. כך למשל ברור, כי "חטיפה" של מכשיר הטלפון מידיה של א' או מאבק על המכשיר לא יכולים להיעשות מבלי שיופעל כוח גם מצדו. גם גרירתה של א' מרגליה למטבח הבית על מנת לשפוך מים על פניה דרשו הפעלת כח לא מבוטל מצדו, ואף עצם שפיכת המים על פניה מהווה תקיפה.

על פניה של א' ניכרו סימני אלימות, שאינם עולים בקנה אחד עם טענותיו של הנאשם. כך, ספק רב מאד האם סימן חבלה מידי ("פנס") בעין יכול להיגרם כתוצאה מהחלקה על הרצפה או היתקלות בכיסא או שולחן שגובהו נמוך במידה רבה מגובה העין, וטענתו של הנאשם כי ייתכן שבזמן שהיה מעולף א' הרביצה לעצמה וגרמה לסימן החבלה ממחישה עוד יותר את ניסיונותיו להרחיק עצמו מכל מעשה תוקפנות שנעשה במהלך אותו אירוע ולהציג את א' כאדם תוקפני בעל מנהגים פרימיטיביים. טענתו של הנאשם, כי הנפיחות וסימן החבלה שניכרו על שפתיה של א' מיד לאחר האירוע מקורם בפצע המופיע מדי פעם על פניה, היא טענה כבושה, שאף לא הוטחה בא' או במי מהעדים האחרים וממילא לא ניתנה להם אפשרות להתייחס אליה.

26. מכלול הראיות שהובאו מאפשר לקבוע כי באירוע נשוא כתב האישום א' כעסה על הנאשם, בשל כך שגילתה כי מתכתב בטלפון עם עמיתותיו לעבודה. א' זעמה וחשה מושפלת והסתגרה עם מכשיר הטלפון בחדר השירותים. הנאשם, שהבחין בכך, ביקש לקחת את מכשיר הטלפון מא' וניסה לחטוף אותו בכח ממנה, בין השניים התפתח מאבק פיזי על הטלפון, במהלכו השניים אף נפלו לרצפה. במהלך המאבק גם א' וגם הנאשם נהגו בצורה אלימה- היא דחפה אותו, בעטה בו ונשכה אותו וגם הוא דחף אותה והכה אותה בידיו במכות אגרופ. מעשי האלימות של א' כלפי הנאשם בוצעו באופן עצמאי ולא רק על מנת להתגונן מפני מעשי האלימות שלו. תוך כדי המאבק ולנוכח

זעמה הרב של א', הנאשם גרר אותה מרגליה לכיוון מטבח הבית בעודה שוכבת על הרצפה, מילא מים בכלי ושפך עליה. המאבק ביניהם שכח והנאשם ניגש להכין לעצמו כוס קפה ולעשן סיגריה. כשחזר לסלון עם כוס הקפה בידו, חזר והתפתח ביניהם מאבק נוסף על הטלפון שכלל אלימות הדדית מצד שניהם, ובמהלכה כוס הקפה נשפכה על א'. במהלך ההתרחשויות א' ניסתה להתקשר באמצעות הטלפון, אך הנאשם חטף לה את מכשיר הטלפון ומנע ממנה לחייג. תוך כדי התרחשות האירועים, א' יצאה מחדרה והייתה עדה לאחת האפיזודות האלימות בין השניים, שלאחריה א' עזבה את המטבח, הסתגרה עם א' בחדרה והן נעלו את הדלת. הנאשם דפק על הדלת וביקש לדבר עם א', אך הן סירבו לפתוח לו את הדלת ובהמשך נרדמו בחדר. במהלך הלילה, לאחר שא' יצאה מהבית וחזרה אליו, הנאשם פירק את מנעול הדלת בחדרה של א' ואף שלח מסרון לטלפון של אחותה של א' וביקש כי תגיע מהר. בבוקר הגיעו שתי אחיותיה של א' לדירה ודפקו בדלת. משלא נענו, התקשרה ה' למשטרה והשוטרים החלו לעשות דרכם למקום. בינתיים הנאשם פתח לשתים את הדלת, הן נכנסו לדירה ושוחחו עם א' וא' וכעבור זמן קצר הגיעו שוטרים לדירה. השוטרים ביקשו מא' והנאשם להתלוות אליהם לתחנת המשטרה וכל הנוכחים עזבו את הבית. א' נסעה עם דודותיה ברכבה של ה' ואילו א' והנאשם עמדו בחניית הבית, סמוך לשוטרים. הנאשם ביקש מהשוטרים לקבל בחזרה את מכשיר הטלפון שלו, וכשניסה לגשת לרכבה של א' ולקחת אותו, היא סטרה לו על לחיו לעיני השוטרים.

הגנה מן הצדק

27. העובדות שתוארו מבססות את העבירה המיוחסת לנאשם, ואולם הן מעלות, כי מעשי אלימות דומים, שאינם פחותים בחומרתם, בוצעו לכאורה באותו אירוע גם מצדה של א'. השאלה מי פתח במעשי האלימות אינה בעלת חשיבות רבה לצורך קביעת האשמה, שכן מעשיו של הנאשם, כפי שקבעתי לאור מכלול הראיות שהובאו בפני, לא נעשו בנסיבות של הגנה עצמית.

28. על רקע האמור מתחדדת הטענה בדבר אכיפה בדרנית שנטענה על ידי ההגנה, ובפרט עולה השאלה מדוע באירוע זה, שבו ננקטה לכאורה אלימות הדדית, שהותירה סימני חבלה על גופם של שני הצדדים, כפי שעולה מתוך התמונות שצולמו הן על ידי הנאשם, הן על ידי המשטרה, רק הנאשם הועמד לדין.

29. כאן המקום להתייחס לאופן שבו נוהלה חקירת המשטרה, שהשוטרת עידית לוי הופקדה על מרביתה.

תשובותיה של השוטרת לשאלות שנשאלה בחקירה הנגדית היו קצרות רוח ומשלב מסוים השיבה כי אינה יודעת ואינה זוכרת מאחר וחומר החקירה לא הונח בפניה, ואולם בהקשר זה אודה, כי התקשיתי להבין מדוע התקשה הסיניגורית להמשיך ולשאול שאלות מבלי להציג לעדה את החומר שלגביו היא נחקרה, משל היה זה התיק היחידה שחקרה במהלך שירותה (עמ' 23 שורה 6; שם, שורה 15; עמ' 24 שורה 10).

לא אוכל לקבוע בצורה פוזיטיבית, כי החקירה בוצעה במכוון מתוך מגמה של החוקרת "להפליל" את הנאשם ו"להציל" את א', ואולם האופן שבו התנהלה החקירה אכן מעלה תהיות. העיקשות שגילתה השוטרת לקבל גרסה מא' ולקבל ממנה מסמכים רפואיים אין בה לטעמי כדי להצביע על מגמתיות, כי אם על נחישות של השוטרת לבצע את תפקידה בצורה טובה. עם זאת, בחינת התבטאויותיה של השוטרת (למשל- "את צריכה להבין שיש פה כבר עליית מדרגה... את כל הלילה חטפת ממנו מכות" (ת/11א עמ' 4); "אצלי, באזור התחנה שלי, שום אישה לא תירצח. אני אגן בחירוף נפש

על כל אישה שאני יודעת שהיא בסכנת... חיים, ואת בסכנת חיים..." (שם בעמ' 5); "...ואת לא צריכה לפחד להשמיע את קולך, ואת לא צריכה לפחד לדרוש את הזכויות שלך כאשתו." (שם, עמ' 7) מלמדת, כי סביר שלשוטרת היכרות עם דפוס התנהגות ידוע של נשים קורבנות אלימות במערכת זוגית, שנוטות להסתיר ולטשטש את האלימות שחוות גם בפני גורמי האכיפה. ייתכן, שהיכרותו של דפוס זה הובילה את השוטרת באופן לא מודע ולא מכוון לפעול מתוך הנחות שעשויות להיות נכונות במקרים מסוימים, אך אינן נכונות במקרה דנן.

דוגמא נוספת לכך עולה מתוך דו"חות הערכת המסוכנות שערכה החוקרת בנוגע לשני בני הזוג. כך, בעוד שלגבי הנאשם סומנו בחיוב פרמטרים שהובילו לקביעת מסוכנות גבוהה, ביחס לא' לא סומנו פרמטרים רלבנטיים שאין חולק שהתקיימו, כגון קיומם של סימני חבלה על גופו של הנאשם, העובדה כי א' נהגה באלימות בנאשם בנוכחות שוטרים, העובדה שהיו נגדה תלונות קודמות, העובדה כי היא גילתה גילויי קנאה כלפי הנאשם אפילו תוך כדי החקירה עצמה.

30. משעה שבהודעתו של הנאשם במשטרה עלתה טענה הנוגעת לאלימות שננקטה כלפיו על ידי א' ומשעה שעלו אף ראיות אובייקטיביות לכך בדו"חות הפעולה של השוטרים, מן הראוי היה שאירועים אלה יחקרו באותה נחישות שבה נחקר עניינו של הנאשם. יש לסייג את הדברים ולומר, כי במשטרה לא הציג הנאשם את גרסתו ואת הראיות לתמיכה בה בצורה מפורטת כפי שהציג אותם בבית המשפט, לא הציג את ההקלטות שהיו ברשותו או את המסרונים, אשר לדבריו, תוכנם היה שגרתי לשיח בין בני הזוג, ומשכך גם להתנהלותו הייתה תרומה לתוצאה הסופית.

31. כך או כך, מצב הדברים הוא שבסופו של יום, הגם שהראיות מצביעות על אלימות הדדית, הנאשם הוא היחיד שעמד לדין. תוצאה זו פוגעת פגיעה חריפה בתחושת הצדק בשל שרירותיותה, ועולה כדי הגנה מן הצדק (ראו ע"פ 4855/02 בורוביץ' נ' מדינת ישראל פ"ד נט(6), 776, 814).

32. משנמצא כי בנסיבות העניין, ההחלטה להעמיד את הנאשם לדין שעה שא' לא הועמדה לדין פוגעת פגיעה חריפה בתחושת הצדק, יש לקבוע מה תוצאתה של הפגיעה.

בהתאם להלכה הפסוקה:

"אם נוכח בית-המשפט הדן באישום הפלילי כי בהגשת כתב-האישום יש משום אכיפה בררנית, וכי קיום ההליך כרוך בפגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגינות, בידו הסמכות לנקוט אמצעים ראויים לתיקון הפגיעה. יש שימצא כי הפגיעה אינה מצדיקה לבטל את כתב-האישום, וכי תיקונה של הפגיעה יכול שיושג באמצעי מתון יותר, כגון בהקלת עונשו של הנאשם... אך אם נוכח כי המעוות לא יוכל לתקון אלא על דרך ביטולו של כתב-האישום, בידול הורות על ביטול כתב-האישום מטעמי הגנה מן הצדק..." (שם, בעמ' 816)

33. במסגרת בחינת האמצעים הראויים לתיקון הפגיעה אשקול את העובדות הבאות:

א. לא הוכח כי האכיפה החלקית נבעה מתוך כוונת זדון של רשויות החקירה או התביעה, והיא נבעה, לכל היותר, מתפיסה שגויה של המצב.

ב. מידת תרומתו של הנאשם לתוצאה, בכך שנמנע מלהציג במהלך חקירת המשטרה את מכלול הראיות שהוצגו בבית המשפט, ולפרט את מלוא טענותיו בנוגע להתנהגותה של א' במהלך חייהם המשותפים.

ג. העובדה כי מדובר בעבירת אלימות שנעברה בתוך התא המשפחתי, חלקה לעיני בתם הקטינה של בני הזוג, וכתוצאה ממנה נגרמו לא' חבלות.

34. הנסיבות שפורטו, ובפרט טיבה של העבירה, מובילות למסקנה לפיה האינטרס הציבורי אינו יכול להתיישב עם ביטול כתב האישום וזיכוי הנאשם מטעם של הגנה מן הצדק, אלא שיש לתקן את הפגיעה באמצעי מתון יותר שיבוא לביטוי בהקלה ממשית בעונשו של הנאשם.

35. לנוכח האמור לעיל, משהוכח מעבר לספק סביר כי הנאשם ביצע מעשי אלימות כלפי א' שגרמו לה לחבלות של ממש, אני מרשיעה את הנאשם בעבירה שיוחסה לו בכתב האישום.

ניתנה היום, ב' חשוון תשע"ח, 22 אוקטובר 2017, במעמד הצדדים